

Hoewel het is altijd zich is,
dient het aanhoudend te worden
ontboden. Daartoe ontbied ik
en word ik ontboden.

Het werk waartoe ik dien
moet voortgang vinden;

zo niet – verdorren de grassen,

stort de berg in, waait de tent
weg waaronder het woont, begint
water te branden tot aan de einder,
heerst ten slotte slechts volstreckte
herinnering aan suizende perfectie,
eeuwig zich ledigende vergetelheid.

Hans Favery

Uit: Hinderlijke goden.

Amsterdam, De Bezige Bij (1985)